

Trollkyrkans magi

Den rätta tiden är i gryningen i det ögonblick när björkarna har fått musöron; det är då man ska besöka Trollkyrkan i Säxberget!

Den dagen när ljus tänts för Sarlars Anna i Lillkyrkan blev det bestämt att vi skulle bege oss till Trollkyrkan. Avfärd blev det på självaste Kristi Himmelsfärdsdag. *Trollen försökte hindra oss!* Det var regn på gränsen till inställt... Britt-Ingers bil startade inte... Bondesonsmågen Stefan fick igång sin Volvo, men Ullas Arne fick vi leta efter på hans gård...

Bilfärden till stigen gick utmärkt och utmärkt var också stigen med en träskylt som pekade rakt ner i underjorden... Regnet hade upphört och Ullas Arne som varit där förut varnade och manade till vördnad, och absolut ingen psalmsång! Sakta gick vi mot Trollkyrkan och jag föreställde mig en djup ravin med en pelarsal av mäktiga granar och underbar mossa på marken, men så var det inte! Framme i det vi kallade vapenhuset reste sig nästan lodräta klippväggar och i botten av ravinen låg lösa klippblock, just för dagen väldigt hala och med en och annan snöfläck däremellan.

Här är stigen till underjorden, nej till Trollkyrkan.

Foto: Trulli

Plötsligt satte Stefan handen bakom örat; – Hör ni?!
Ibland uppifrån, ibland från underjorden kom ett dovt ljud. Bakom en stor gran lutade en torraka och vi enades om att det var den som vid någon vindpust försökte få oss att vända!

Britt-Inger, Börje och Stefan vänder inte...

Foto: Trulli

Vi upptäckte vid samma plats en stor furulåga som var avhuggen och även kapad men inte till synes bortforslad. Vilket väl var avsikten någon gång på adertonhundratalet.. plats för spekulationer... Hade den rasat ner från klippkanten eller hade hästen av förståeliga skäl vägrat att gå in i ”kyrkan”?

Vi fortsatte inåt trotsande ett pinande isregn som ökade i styrka desto närmare trollkyrkan vi kom, det tog i och motade oss bakåt så att vi fick streta framåtböjda! Fötterna halkade hit och dit på de slippriga stenarna då Ullas Arne plötsligt föll, reste sig och föll igen! Kraftigt illamående återvände han till bilen.

Med 25 % av expeditonsmedlemmarna satta ur spel fortsatte vi andra tre ända in i ”sakristian” där medhavt kyrkkaffe dracks utan att trollen visade missnöje. Från insidan av Trollkyrkan verkade återvägen än mer oframkomlig, med mer sten och nedfallna träd än vi upplevt vid ingången.

Ut kom vi ändå och vid vapenhuset fanns nu en källa som ingen av oss lagt märke till vid inträdet i Trollkyrkan. Vi kom fram till att trollen ville vara snälla och bjuda på friskt vatten till förstagångsbesökare. Ur medhavd björkkåsa turades vi om att dricka och bugade för trollen!

Arne fann vi vid bilen. Han undrade om vi hade sett Skogsfrun? Mina tankar gick genast till Sarlas Anna, innan jag kom att tänka på Arnes stora växtkännedom. Någonstans i bakhuvudet fanns detta orkidénamn. Arne upplyste oss om att den syns först vid blomning i augusti.

Ullas Arne klev ur bilen på Alderkittvägen, stack in huvudet igen och sa: ”I Sool-Öen 1984 kan ni läsa om Skogsfrun i trollkyrkan.” Jag bor själv i andra änden av Alderkittvägen och tog genast fram nämnda årgång så snart jag kommit innanför dörren, men där fanns ingen Skogsfru att finna. Däremot var det mycket annat att läsa och jag blev fast i boken. Jag hade just kommit fram till ”Om seder och bruk vid bröllop och begravning” när en röst från köket nådde mig: ”Maten är klar!” Jag bläddrade snabbt för att se vem som skrivit denna intressanta artikel; det var Sarlas Anna!

Om Arne sade att man kunde läsa om Skogsfrun i årgång 1994, så finns det ingen annan förklaring än att Trollen förvrängde mitt öra för att jag skulle hitta Sarlas Annas artikel innan hon kom i jord.

Skrivet av Sarlas Börje 16 maj 2013, kvällen innan Sarlas Annas jordfästning där vi får höra Britt-Ingers strålande fiol och kororgelspel! Visst finns **MAGI...**

Börje Svensson